

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE ROMANI

1

1. Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu,
2. pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi.
3. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămînța lui David, în ce privește trupul,
4. iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru,
5. prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile,
6. între cari sînteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.
7. Deci, vouă tuturor, cari sînteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!
8. Mai întîi mulțămesc Dumnezeului meu, prin Isus Hristos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea.
9. Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele,
10. și cer totdeauna ca, prin voia lui Dumnezeu, să am însfîrșit fericirea să vin la voi.
11. Căci doresc să vă văd, ca să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră,
12. sau mai degrabă, ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința, pe care o avem împreună, și voi și eu.
13. Nu vreau să nu știți, fraților, că, de multeori am avut de gînd să vin la voi, ca să culeg vreun rod printre voi, ca printre celealte neamuri, dar am fost împedat pînă acum.
14. Eu sînt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați.
15. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma.
16. Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului;
17. deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.“
18. Mînia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuri a oamenilor, cari înădușe adevărul în nelegiuirea lor.
19. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.
20. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot desvinovăți;
21. fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțămît; ci s'au dat la gîndiri deșarte, și inima lor fără pricepere s'a întunecat.
22. S'au fălit că sînt înțelepți, și au înebunit;
23. și au schimbat slava Dumnezelui nemuritor într'o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și tîrtoare.
24. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri ț trupurile;
25. căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s'au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvîntat în veci! Amin.
26. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scîrboase; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într'una care este împotriva firii;
27. tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s'au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvîrșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scîrboase, și au primit în ei

înșiși plata cuvenită pentru rățacirea lor.

28. Fiindcă n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.

29. Astfel au ajuns plini de ori ce fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sînt șoptitori,

30. bîrfitori, urîtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți,

31. fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă.

32. Și, măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sînt vrednici de moarte, totuș, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.

2

1. Așa dar, omule, oricine ai fi tu, care, judeci pe altul, nu te poți desvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osîndești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.

2. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvîrșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul.

3. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvîrșesc astfel de lucruri, și pe cari le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?

4. Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?

5. Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mînie pentru ziua mîniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,

6. care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

7. Și anume, va da viața vecinică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea;

8. și va da mînie și urgie celor ce, din duh de gîlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.

9. Necaz și strîmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întîi peste Iudeu, apoi peste Grec.

10. Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întîi peste Iudeu, apoi peste Grec.

11. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.

12. Toți ceice au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți ceice au păcătuit avînd lege, vor fi judecați după lege.

13. Pentrucă nu cei ce aud Legea, sînt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți.

14. Cînd Neamurile, măcar că n'au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, cari n'au o lege, își sînt singuri lege;

15. și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gîndurile lor, cari sau se învinovătesc sau se desvinovătesc între ele.

16. Și faptul acesta se va vedea în ziua cînd, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor.

17. Tu, care te numești Iudeu, care te reazimi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău,

18. care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentrucă ești învățat de Lege;

19. tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sînt în întunec,

20. povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentrucă în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului;-

21. tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu, care propovăduiești: „Să nu furi,“ furi?

22. Tu care zici: „Să nu preacurvești,“ preacurvești? Tu, căruia ți-e scîrbă de idoli, le jăfuiiești templele?

23. Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi?

24. Căci „din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri“, după cum este scris.

25. Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta

împrejur ajunge netăiere împrejur.

26. Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur?

27. Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osîndi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur?

28. Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.

29. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu.

3

1. Care este deci întîietatea Iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur?

2. Oricum, sînt mari. Și mai întîi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu.

3. Și ce are a face dacă unii n'au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?

4. Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor cînd vei fi judecat.“

5. Dar, dacă nelegiuirea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept cînd Își deslănțuiește mînia? (Vorbesc în felul oamenilor.)

6. Nicidecum! Pentru că, altfel, cum va judeca Dumnezeu lumea?

7. Și dacă, prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu strălucește și mai mult spre slava Lui, de ce mai sînt eu însumi judecat ca păcătos?

8. Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, cari ne vorbesc de rău, că spunem noi? Osînda acestor oameni este dreaptă.

9. Ce urmează atunci? Sîntem noi mai buni decît ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sînt supt păcat,

10. după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar.

11. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.

12. Toți s'au abătut, și au ajuns niște netrebniți. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.

13. Gîtlejul lor este un mormînt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; supt buze au venin de aspidă;

14. gura le este plină de blestem și de amărăciune;

15. au picioarele grabnice să verse sînge;

16. prăpădul și pustiirea sînt pe drumul lor;

17. nu cunosc calea păcii;

18. frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.“

19. Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sînt supt Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

20. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

21. Dar acum s'a arătat o neprihănire (Grecește: dreptate), pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și ȋ proorocii -

22. și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire.

23. Căci toți au păcătuțit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

24. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.

25. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea în delungei răbdări a lui Dumnezeu;

26. pentruca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuș să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.
27. Unde este dar pricina de laudă? S'a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței.
28. Pentrucă noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.
29. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor;
30. deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.
31. Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.

4

1. Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?
2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s'a socotit ca neprihănire.“
4. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
5. pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.
6. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.
7. „Ferice“, zice el, „de aceia ale căror fără de legi sînt iertate, și ale căror păcate sînt acoperite!“
8. Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!“
9. Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.“
10. Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.
11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor cari cred, măcar că nu sînt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;
12. și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia cari, nu numai că sînt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.
13. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n'a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.
14. Căci, dacă moștenitori sînt ceice se țin de Lege, credința este zădarnică, și făgăduința este nimicită;
15. pentrucă Legea aduce mînie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.
16. Deaceia moștenitori sînt ceice se fac prin credință, pentruca să fie prin har*, și pentruca făgăduința să fie chezașuită pentru toată sămînța lui Avraam: nu numai pentru sămînța aceea care este supț Lege, ci și pentru sămînța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,
17. dupăcum este scris: „Te-am rînduit să fii tatăl multor neamuri.“ El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile cari nu sînt, ca și cum ar fi.
18. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, dupăcum i se spusese: „Așa va fi sămînța ta.“
19. Și, fiindcă n'a fost slab în credință, el nu s'a uitat la trupul său, care era îmbătrînit, - avea aproape o sută de ani, - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.
20. El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,
21. deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească.

22. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.“
23. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire“;
24. ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,
25. care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.

5

1. Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem (Sau: Să avem.) pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.
2. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care sîntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.
3. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare,
4. răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.
5. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat.
6. Căci, pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți.
7. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară.
8. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.
9. Deci, cu atît mai mult acum, cînd sîntem socotiți neprihăniți, prin sîngele Lui, vom fi mîntuiți prin El de mînia lui Dumnezeu.
10. Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin† viața Lui.
11. Și nu numai atît, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.
12. De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...
13. (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă cîtă vreme nu este o lege.
14. Totuș moartea a domnit, dela Adam pînă la Moise, chiar peste ceice nu păcătuiseră printr'o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celuice avea să vină.
15. Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșala; căci, dacă prin greșala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într'un singur om, adică în Isus Hristos, s'au dat din belșug celor mulți.
16. Și darul fără plată nu vine ca printr'acel unul care a păcătuit; căci judecata venită dela unul, a adus osînda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărîre de iertare.
17. Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult ceice primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!)
18. ... Astfel dar, după cum printr'o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viața.
19. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.
20. Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșala; dar unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult;
21. pentru ca, după cum păcatul a stăpînit dînd moartea, tot așa și harul să stăpînească dînd neprihănirea, ca să dea viața vecinică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

1. Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?
2. Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?
3. Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?
4. Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.
5. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui.
6. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului;
7. căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.
8. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El,
9. întrucît știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpînire asupra Lui.
10. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.
11. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.
12. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.
13. Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădulările voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulările voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.
14. Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentrucă nu sînteți supt Lege, ci supt har.
15. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentrucă nu mai sîntem supt Lege ci supt har? Nicidecum.
16. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?
17. Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentrucă, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.
18. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de subt păcat, v'ați făcut robi ai neprihănirii.-
19. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pămîntești: dupăcum odinioară v'ați făcut mădulările voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvîrșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădulările voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră!
20. Căci, atunci cînd erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire.
21. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de cari acum vă este rușine: pentrucă sfîrșitul acestor lucruri este moartea.
22. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v'ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfîrșit: viața vecinică.
23. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru.

1. Nu știți, fraților, - căci vorbesc unor oameni cari cunosc Legea - că Legea are stăpînire asupra omului cîtă vreme trăiește el?
2. Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei cîtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este deslegată de legea bărbatului ei.
3. Dacă deci, cînd îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este deslegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.
4. Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celuice a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.
5. Căci, cînd trăiam supt firea noastră pămîntească, patimile păcatelor, ațîțate de Lege, lucrau în

mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte.

6. Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și sîntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentruca să slujim lui Dumnezeu într'un duh nou, iar nu după vechea slovă.

7. Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos?

Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege. De pildă, n'aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!”

8. Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin porunca tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort.

9. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar cînd a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.

10. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.

11. Pentrucă păcatul a luat prilejul prin ea m'a amăgit, și prin însăș, porunca aceasta m'a lovit cu moartea.

12. Așa că Legea, negreșit, este sfîntă, și porunca este sfîntă, dreaptă și bună.

13. Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr'un lucru bun, pentruca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeaș poruncă.

14. Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sînt pămîntesc, vîndut rob păcatului.

15. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.

16. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.

17. Și atunci, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.

18. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n'am puterea să-l fac.

19. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!

20. Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.

21. Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine.

22. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu;

23. dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.

24. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? ...

25. Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! ... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pămîntească, slujesc legii păcatului.

8

1. Acum dar nu este nici o osîndire pentru ceice sînt în Hristos Isus, cari nu trăiesc după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului.

2. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții.

3. Căci - lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e „firea pămîntească“.) o făcea fără putere - Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimetînd, din pricina păcatului, pe însuș Fiul Său într'o fire asemănătoare cu a păcatului,

4. pentruca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului.

5. În adevăr, ceice trăiesc după îndemnurile firii pămîntești, umblă după lucrurile firii pămîntești; pe cînd cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului.

6. Și umblarea după lucrurile firii pămîntești, este moarte, pe cînd umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.

7. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

8. Deci, ceice sînt pămîntești, nu pot să placă lui Dumnezeu.

9. Voi însă nu mai sînteți pămîntești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în

voi. Dacă n'are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

10. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

11. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.

12. Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pămîntești, ca să trăim după îndemnul ei.

13. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

14. Căci toți ceice sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu.

15. Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!“

16. Însuș Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu.

17. Și, dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

18. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

19. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

20. Căci firea a fost supusă deșertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea însă,

21. că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.

22. Dar știm că pînă în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.

23. Și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintîi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

24. Căci în nădejdea aceasta am fost mîntuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui?

25. Pe cînd, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.

26. Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuș Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

27. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.

Pe creștin nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

28. De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor care sînt chemați după planul Său.

29. Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru că El să fie cel întîi născut dintre mai mulți frați.

30. Și pe aceia pe cari i-a hotărît mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe cari i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe cari i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.

31. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

32. El, care n'a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

33. Cine va ridica pîră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!

34. Cine-i va osîndi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!

35. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strîmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?

36. După cum este scris: „Din pricina Ta sîntem dați morții toată ziua; sîntem socotiți ca niște oi de tăiat.“

37. Totuș în toate aceste lucruri noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

38. Căci sînt bine încredințați că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici

lucrurile de acum, nici cele viitoare,

39. nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (Sau: zidire.), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

9

1. Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor,

2. că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă.

3. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești.

4. Ei sînt Israeliti, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele,

5. patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci. Amin!

Dumnezeu este stăpîn să aleagă.

6. Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvîntul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sînt Israel;

7. și, măcar că sînt sămînța lui Avraam, nu toți sînt copiii lui Avraam; ci este scris: „În Isaac vei avea o sămînță, care-ți va purta numele.“

8. Aceasta însemnează că nu copiii trupești sînt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sînt socotiți ca sămînță.

9. Căci cuvîntul acesta este o făgăduință: „Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu.“

10. Ba mai mult; tot așa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai dela părintele nostru Isaac.

11. Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău, - ca să rămînă în picioare hotărîrea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă, -

12. s'a zis Rebecii: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic“,

13. după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urît.“

14. Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nici de cum!

15. Căci El a zis lui Moise: „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.“

16. Așa dar, nu atîrnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.

17. Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: „Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentruca Numele Meu să fie vestit în tot pămîntul.“

18. Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.

19. Dar îmi vei zice: „Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voiei Lui?“

20. Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?“

21. Nu este olarul stăpîn pe lutul lui, ca din aceeaș frămîntătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?

22. Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mînia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mîniei, făcute pentru peire;

23. și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?

24. Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri,

25. după cum zice în Osea: „Voi numi „popor al Meu”, pe cel ce nu era poporul Meu, și „prea iubită”, pe cea care nu era prea iubită.“

26. Și acolo unde li se zicea: „Voi nu sînteți poporul Meu”, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.“

27. Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel:

„Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mîntuită.“

28. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pămînt cuvîntul Lui.

29. Și, cum zisese Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămîntă, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora.“
30. Deci ce vom zice? Neamurile, cari nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință;
31. pe cînd Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n'a ajuns la Legea aceasta.
32. Pentruce? Pentru că Israel n'a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s'au lovit de piatra de poticnire,
33. după cum este scris: „Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire, și o stîncă de cădere: și cine crede în El, nu va fi dat de rușine.“

10

1. Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți, este să fie mîntuiți.
2. Le mărturisesc că ei au rîvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere:
3. pentrucă, întrucît n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s'au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu.
4. Căci Hristos este sfîrșitul Legii, pentruca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.
5. În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea.
6. Pe cînd iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: „Cine se va sui în cer?” (Să pogoare adică pe Hristos din cer).
7. Sau: „Cine se va pogori în Adînc?” (Să scoale adică pe Hristos din morți).
8. Ce zice ea deci? „Cuvîntul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvîntul acesta este cuvîntul credinței, pe care-l propovăduim noi.
9. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit.
10. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire,
11. după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.”
12. În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au acelaș Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.
13. Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit.”
14. Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?
15. Și cum vor propovădui, dacă nu sînt trimeși? După cum este scris: „Cît de frumoase sînt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”
16. Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?”
17. Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos.
18. Dar eu întreb: „N'au auzit ei?” Ba da; căci „glasul lor a răsunit prin tot pămîntul, și cuvintele lor au ajuns pînă la marginile lumii.”
19. Dar întreb iarăș: „N'a știut Israel lucrul acesta?” Ba da; căci Moise, cel dintîi, zice: „Vă voi întărîta la pizmă prin ceace nu este neam, vă voi ațîta mînia printr-un neam fără pricepere.”
20. Și Isaia merge cu îndrăzneala pînă acolo că zice: „Am fost găsit de ceice nu Mă căutau; M'am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine.”
21. Pe cînd, despre Israel zice: „Toată ziua Mi-am întins mînile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.”

1. Întreb dar: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci și eu sînt Israelit, din sămînța lui Avraam, din seminția lui Beniamin.
2. Dumnezeu n'a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura, în locul unde vorbește despre Ilie? Cum se plînge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, cînd zice:
3. „Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorît, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur, și caută să-mi ia viața?”
4. Dar ce-i răspunde Dumnezeu? „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, cari nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.”
5. Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har.
6. Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altmintrelea, harul n'ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altmintrelea, fapta n'ar mai fi faptă.
7. Deci, ce urmează? Că Israel n'a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe cînd ceilalți au fost împietriți,
8. după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n'audă, pînă în ziua de astăzi.”
9. Și David zice: „Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o dreaptă răsplătire.
10. Să li se întunece ochii ca să nu vadă, și spinarea să le-o ții mereu gîrbovită.”
11. Întreb dar: „S'au potocnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s'a făcut cu puțință mîntuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos;
12. dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?
13. V'o spun vouă, Neamurilor: „Întrucît sînt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea,
14. și caut, ca, dacă este cu puțință, să stîrnesc gelozia celor din neamul meu, și să mîntuiesc pe unii din ei.
15. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decît viață din morți?
16. Iar dacă cele dintîi roade sînt sfînte, și plămădeala este sfîntă; și dacă rădăcina este sfîntă, și ramurile sînt sfînte.
17. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr'un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaş rădăcinii și grăsimii măslinului,
18. nu te fâli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.
19. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.”
20. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngîmfă dar, ci teme-te!
21. Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.
22. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de ceice au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămîi în bunătatea aceasta; altmintrelea, vei fi tăiat și tu.
23. Și chiar ei: dacă nu stăruiesc în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăș.
24. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr'un măslin, care din fire era sălbatec, ai fost altoit, împotriva firii tale, într'un măslin bun, cu cît mai mult vor fi altoiți ei, cari sînt ramuri firești, în măslinul lor?
25. Fraților, pentruca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într'o împietrire, care va ținea pînă Ț va intra numărul deplin al Neamurilor.
26. Și atunci tot Israelul va fi mîntuit, dupăcum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiurile dela Iacov.
27. Acesta va fi legămîntul, pe care-l voi face cu ei, cînd le voi șterge păcatele.”
28. În ce privește Evanghelia, ei sînt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sînt iubiți, din pricina părinților lor.
29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.

30. Dupăcum voi odinioară n'ăți ascultat de Dumnezeu, și dupăcum prin neascultarea lor ăți căpătat îndurare acum,
31. tot așa, ei acum n'au ascultat, pentruca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.
32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.
33. O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui!
34. Și în adevăr, „cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?
35. Cine I-a dat ceva întîi, ca să aibă de primit înapoi?“
36. Din El, prin El, și pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

12

1. Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.
2. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvîrșită.
3. Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.
4. Căci, dupăcum într'un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n'au toate aceeaș slujbă,
5. tot așa, și noi, cari sîntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, sîntem mădulare unii altora.
6. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuițeze după măsura credinței lui.
7. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură.
8. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cîrmuiește, să cîrmuiască cu rîvnă. Cine face milostenie, s'o facă cu bucurie.
9. Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine.
10. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea înțîietate altuia.
11. În sîrguintă, fiți fără preget. Fiți plini de rîvnă cu duhul. Slujiți Domnului.
12. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiiți în rugăciune.
13. Ajuțați pe sfinți, cînd sînt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.
14. Binecuvîntați pe cei ce vă prigonesc: binecuvîntați și nu blestemați.
15. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plîngeți cu ceice plîng.
16. Aveți aceleași simțiminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămîneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți.
17. Nu întoarceți nimănu rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor.
18. Dacă este cu putință, întrucît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.
19. Prea iubiților, nu vă răsbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mînia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti“, zice Domnul.
20. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănînce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.“
21. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.

13

1. Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină dela Dumnezeu. Și stăpînirile cari sînt, au fost rînduite de Dumnezeu.
2. Deaceea, cine se împotrivese stăpînirii, se împotrivese rînduiei puse de Dumnezeu; și ceice se împotrivesc, își vor lua osînda.
3. Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpînire? Fă binele, și vei avea laudă dela ea.

4. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.
5. Deaceia trebuie să fii supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.
6. Tot pentru aceasta să plățiți și birurile. Căci dregătorii sînt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcînd necurmat tocmai slujba aceasta.
7. Dați tuturor ce sînteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.
8. Să nu datorați nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea.
9. De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești“, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“
10. Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.
11. Și aceasta cu atît mai mult, cu cît știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfirșit din somn; căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut.
12. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne desbrăcăm dar de faptele întunerecului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.
13. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă;
14. ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pămîntească, pentruca să-i treziți poftele.

14

1. Primiți bine pe cel slab în credință, și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoelnice.
2. Unul crede că poate să mănînce de toate; pe cînd altul, care este slab, nu mănîncă decît verdețuri.
3. Cine mănîncă să nu disprețuiască pe cine nu mănîncă; și cine nu mănîncă, să nu judece pe cine mănîncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit.
4. Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpînului său; totuș, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.
5. Unul socotește o zi mai pe sus decît alta; pentru altul, toate zilele sînt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.
6. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n'o face. Cine mănîncă, pentru Domnul mănîncă; pentrucă aduce mulțămiri lui Dumnezeu. Cine nu mănîncă, pentru Domnul nu mănîncă; și aduce și el mulțămiri lui Dumnezeu.
7. În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine.
8. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi sîntem ai Domnului.
9. Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat ca să aibă stăpînire și peste cei morți și peste cei vii.
10. Dar pentruce judeci tu pe fratele tău? Sau pentruce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.
11. Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.“
12. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuș lui Dumnezeu.
13. Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.
14. Eu știu și sînt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este necurat de cît pentru cel ce crede că este necurat.
15. Dar dacă faci ca fratele tău să se mîhnească din pricina unei mîncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mîncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos!
16. Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău.
17. Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul

Sfânt.

18. Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni.
19. Așa dar, să urmărim lucrurile, cari duc la pacea și zidirea noastră.
20. Să nu nimicești, pentru o mîncare, lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sînt curate. Totuș, a mîncă din ele, cînd faptul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău.
21. Bine este să nu mănînci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru, care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire.
22. Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osîndește singur în ce găsește bine.
23. Dar cine se îndoiește și mănîncă, este osîndit, pentrucă nu mănîncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare, e păcat.

15

1. Noi, cari sîntem tari, sîntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine.
2. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.
3. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuș; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.“
4. Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și nu prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.
5. Dumnezeu răbdării și al mîngîierii să vă facă să aveți aceleași simțiminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus;
6. pentruca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.
7. Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum v'a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.
8. Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților;
9. și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: „De aceea Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cînta Numelui Tău.“
10. Este zis iarăș: „Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui.“
11. Și iarăș: „Lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadele.“
12. Tot astfel și Isaia zice: „Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El.“
13. Dumnezeu nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentruca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiți tari în nădejde!
14. În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sînt încredințat că sînteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință, și astfel sînteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții.
15. Totuș, ici coela v'am scris mai cu îndrăzneală, ca să vă aduc din nou aminte de lucrurile acestea, în puterea harului, pe care mi l-a dat Dumnezeu,
16. ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentruca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfînt.
17. Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu.
18. Căci n'aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvîntul meu, fie prin faptele mele,
19. fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfînt. Așa că, de la Ierusalim și țările de împrejur, pînă la Iliric, am răspîndit cu prisosință Evanghelia lui Hristos.
20. Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul,
21. după cum este scris: „Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n'auziseră de El, Îl vor cunoaște.“
22. Iată ce m'a împedat de multe ori să vin la voi.

23. Dar acum, fiindcă nu mai am nimic care să mă țină pe aceste meleaguri, și fiindcă de ani de zile doresc fierbinte să vin la voi,
24. nădăjduiesc să vă văd în treacăt, când mă voi duce în Spania, și să fiu însoțit de voi pînă acolo, după ce îmi voi împlini, măcar în parte, dorința de a fi stat la voi.
25. Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților.
26. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strîngere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, cari sînt în Ierusalim.
27. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentrucă, dacă Neamurile au avut parte de binecuvîntările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pămîntești.
28. După ce-mi voi împlini dar însărcinarea aceasta, și le voi încredința aceste daruri, voi pleca în Spania, și voi trece pe la voi.
29. Știu că dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvîntare dela Hristos.
30. Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine,
31. ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudea, și pentruca slujba, pe care o am pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți;
32. și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, și să mă răcoresc puțin în mijlocul vostru.
33. Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți! Amin.

16

1. Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță (Sau: slujitoare.) a Bisericii din Chencrea;
2. s'o primiți în Domnul, într'un chip vrednic de sfinți, și s'o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie.
3. Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus,
4. cari și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțămesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre Neamuri. -
5. Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor. - Spuneți sănătate lui Epenet, prea iubitul meu, care a fost cel dintîi rod al Asiei pentru Hristos.
6. Spuneți sănătate Mariei, care s'a ostenit mult pentru voi. -
7. Spuneți sănătate lui Andronic și lui Iunia, rudele mele și tovarășii mei de temniță, cari sînt cu vază între apostoli. Ei au venit la Hristos mai înainte de mine chiar. -
8. Spuneți sănătate lui Ampliat, prea iubitul meu în Domnul. -
9. Spuneți sănătate lui Urban, tovarășul nostru de lucru în Hristos, și lui Stache, prea iubitul meu. -
10. Spuneți sănătate lui Apele, încercatul slujitor al lui Hristos. - Spuneți sănătate celor din casa lui Aristobul. -
11. Spuneți sănătate lui Ierodion, ruda mea. - Spuneți sănătate celor din casa lui Narcis, cari sînt ai Domnului. -
12. Spuneți sănătate Trifenei și Trifosei, cari se ostenesc pentru Domnul. - Spuneți sănătate Persidei prea iubite, care s'a ostenit mult pentru Domnul. -
13. Spuneți sănătate lui Ruf, cel ales în Domnul, și mamei lui, care s'a arătat și mama mea. -
14. Spuneți sănătate lui Asincrit, lui Flegon, lui Hermes, lui Patroba, lui Herma, și fraților cari sînt împreună cu ei. -
15. Spuneți sănătate lui Filolog și Iuliei, lui Nereu și surorii lui, lui Olimpa, și tuturor sfinților cari sînt împreună cu ei. -
16. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfîntă.
Toate Bisericile lui Hristos vă trimet Sănătate.
17. Vă îndemn, fraților, să vă feriți de ceice fac desbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.
18. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pîntecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători.

19. Cît despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur dar de voi, și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul.
20. Dumnezeuul păcii va zdrobi în curînd pe Satana supt picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.
21. Timotei, tovarășul meu de lucru, vă trimete sănătate; tot așa și Luciu, Iason și Sosipater, rudele mele. -
22. Vă trimet sănătate în Domnul eu, Terțiu, care am scris epistola aceasta. -
23. Gaiu, gazda mea și a întregii Biserici, vă trimete sănătate. - Erast, vistiernicul cetății, vă trimete sănătate; tot așa și fratele Cuart.
24. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.
25. Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, - potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri,
26. dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, prin porunca Dumnezeuului celui vecinic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință, -
27. a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.